

8 Μαΐου, 1995

[ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΜΙΧΑΗΛ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ ΛΑΜΠΙΑΣΚΗΣ,

Αιτητής,

v.

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ
ΜΕΣΩ ΤΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ ΤΟΥ
ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ ΠΡΟΣΟΔΩΝ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 400/92)

5 Φορολογία — Φορολογία Κεφαλαιουχικών Κερδών — Άρθρο 5(1) του
περί Φορολογίας Κεφαλαιουχικών Κερδών Νόμου (Ν. 52/80) —
Εφαρμογή στην κριθείσα περίπτωση υπό το φως και των διατάξε-
ων των Αρθρων 13,15, 20 και 8 — Η παραχώρηση απαλλαγής συ-
μπίπτει χρονικά με την πραγματοποίηση του κέρδους το οποίο
προκύπτει κατά το χρόνο διαθέσεως της ιδιοκτησίας.

10 Ο αιτητής επιδίωξε με την προσφυγή την ακύρωση φορολογιών
κεφαλαιουχικών κερδών σε βάρος του για το λόγο ότι δεν του παρα-
χωρήθηκε ως προς αυτές η απαλλαγή του Άρθρου 5(1) του περι Φο-
ρολογίας Κεφαλαιουχικών Κερδών Νόμου (Ν. 52/80). Η σχετική
απαλλαγή είχε παραχωρηθεί στον αιτητή σε μεταγενέστερες φορολο-
γίες που αφορούσαν όμως προγενέστερες διαθέσεις.

15 Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας την προσφυγή, απο-
φάσισε ότι:

20 Ο αιτητής προέβη σε διαθέσεις ακίνητης ιδιοκτησίας το 1984 και
υπέβαλε Δηλώσεις Διάθεσης Ακίνητης Ιδιοκτησίας (έντυπο I.R. 401)
στις 16.3.1984. Ο Διευθυντής προέβη για πρώτη φορά σε επιβολή φο-
ρολογίας κεφαλαιουχικών κερδών για τις διαθέσεις αυτές με ειδο-
ποιήσεις ημερ. 13.11.1989 και 20.11.90. Ο Διευθυντής με βάση το
Άρθρο 13, του περι Φορολογίας Κεφαλαιουχικών Κερδών Νόμου (Ν.

52/80), όπως τούτο ίσχυε κατά τον ουσιώδη χρόνο, μπορούσε καθ' οιονδήποτε χρόνο να προβεί στη βεβαίωση του πληρωτέου φόρου και να αποστείλει σχετική ειδοποίηση στο διαθέτη, ο οποίος μπορούσε με τη σειρά του να υποβάλει, αν επιθυμούσε, ένσταση (βλ. Άρθρο 15). Σύμφωνα δε με το Άρθρο 20 (προτού αναρριθμηθεί), ο διαθέτης ιδιοκτησίας υποχρεούται να καταβάλει το φόρο κατά το χρόνο της διάθεσης της ακίνητης ιδιοκτησίας. 5

Από τις πιο πάνω διατάξεις προκύπτει ότι ο Διευθυντής ενήργησε ορθά στην προκειμένη περίπτωση και από πουθενά δεν υποστηρίζεται η θέση του δικηγόρου του αιτητή ότι ο Διευθυντής είχε υποχρέωση να αναμένει τη διευθέτηση του θέματος των διαθέσεων του 1984 και την επιβολή τελικής φορολογίας, προτού προβεί στην παραχώρηση της απαλλαγής για τις πωλήσεις του 1984. 10

Η παραχώρηση της απαλλαγής συμπίπτει χρονικά με την πραγματοποίηση του κέρδους το οποίο προκύπτει κατά το χρόνο της διάθεσης της ιδιοκτησίας (βλ. Άρθρο 8 του Νόμου). 15

Εφόσον ο αιτητής διέθεσε ιδιοκτησία το 1984, έπεται ότι η απαλλαγή έπρεπε να του παραχωρηθεί όταν πραγματοποίησε κέρδος το 1984. Κατά συνέπεια για τις διαθέσεις του 1986 και 1987 που ακολούθησαν, δεν υπήρχει περιθώριο παραχώρησης απαλλαγής. 20

Η προσφυγή απορρίπτεται. 25

Προσφυγή.

Προσφυγή εναντίον των αποφάσεων των καθ' ων η αίτηση να επιβάλουν στον αιτητή φορολογία Κεφαλαιουχικών Κερδών σε κέρδος που προέκυψε από διαθέσεις κτημάτων στις οποίες προέβη κατά τα έτη 1986 και 1987. 30

A. Πετουφάς, για τον Αιτητή. 35

Λ. Καουτζάνη, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Καθ' ων η αίτηση.

Cur. adv. vult.

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, Δ.: Ο αιτητής με την προσφυγή του αυτή ζητά την πιο κάτω θεραπεία: 40

"Δήλωση και/ή Απόφαση του Δικαστηρίου ότι οι πράξεις και/ή Αποφάσεις των Καθ' ων η Αίτηση που περιέχονται στις

5 Ειδοποιήσεις Επιβολής Φορολογίας Κεφαλαιουχικών Κερδών με αριθμούς 860001, 860002, 860003, 860004, 860005, 860006 και 860007 ημερομηνίας 27.2.1992 είναι άκυρες και χωρίς κανένα έννομο αποτέλεσμα γιατί έγιναν και/ή ελήφθησαν αντίθετα με τις πρόνοιες του Νόμου και του Συντάγματος κατά υπέρβαση και/ή κατάχρηση εξουσιών και/ή πλάνη περί το Νόμο και τα πράγματα."

10 Εκείνο που βασικά ζητά ο αιτητής είναι η ακύρωση και/ή αναπροσαρμογή των πιο πάνω φορολογιών ώστε να εξαιρεθεί από το φορολογία ποσό £5.000, σύμφωνα με το άρθρο 5(1) του περί Φορολογίας Κεφαλαιουχικών Κερδών Νόμου του 1980 (Ν. 52/80), όπως τροποποιήθηκε. Αρχικά, (βλ. παράγραφο 13 του Παραρτήματος "Α"), ο αιτητής ζητούσε εξαίρεση από τη φορολογία ποσού £8.000, λόγω ασκήσεως του επαγγέλματος του γεωργού. Στη γραπτή αγόρευση του δικηγόρου του το αίτημα για εξαίρεση περιορίστηκε στις £5.000 που ήταν κατά τον ουσιαστικό χρόνο το μέγεθος της απαλλαγής από τη φορολογία που δικαιούτο κάθε φυσικό πρόσωπο.

20 Οι επίδικες φορολογίες αφορούν επιβολή φόρου κεφαλαιουχικών κερδών σε κέρδος που προέκυψε από διαθέσεις κτημάτων στις οποίες προέβη ο αιτητής κατά το 1986 και 1987. Μετά την επιβολή των φορολογιών ο αιτητής υπέβαλε στις 27.12.90 ενστάσεις με τις οποίες αμφισβητούσε την αγοραία αξία των κτημάτων, όπως επίσης και τα έξοδα για διαχωρισμό οικοπέδων.

30 Ακολούθησε συζήτηση της υπόθεσης μεταξύ του δικηγόρου του αιτητή και λειτουργών του Τμήματος Εσωτερικών Προσόδων και στις 22.7.91 επήλθε συμφωνία όσον αφορά την αγοραία αξία κατά τις 27.6.78. Έγιναν επίσης αποδεκτά τα έξοδα διαχωρισμού των οικοπέδων. Στις 27.2.92 ο Διευθυντής σύμφωνα με την πιο πάνω συμφωνία, απέστειλε στον αιτητή Ειδοποιήσεις Επιβολής Φορολογίας Κεφαλαιουχικών Κερδών με κώδικα φορολογίας 5 (τελική φορολογία για διευθέτηση ένστασης κατόπιν συμφωνίας). Οι εν λόγω ειδοποιήσεις αποτελούν το αντικείμενο της προσφυγής.

40 Στο σημείο αυτό είναι κατά την άποψή μου σημαντικό να αναφερθεί ότι ο αιτητής προέβη σε διαθέσεις ακίνητης ιδιοκτησίας και κατά το 1984 και ο Διευθυντής παραχώρησε απαλλαγές από τη φορολογία συνολικού ύψους £5.000, αναφορικά με τις διαθέσεις αυτές.

Οι Ειδοποιήσεις Επιβολής Φορολογίας για τις διαθέσεις ακινήτων που έγιναν το 1984, έχουν ημερομηνίες 13.11.89 και 20.11.90. Ακολούθησαν ενστάσεις του αιτητή, οι οποίες απορρίφθηκαν και αποστάληκαν στο αιτητή Ειδοποιήσεις Επιβολής Φορολογίας Κεφαλαιουχικών Κερδών ημερ. 7.7.92, με κώδικα φορολογίας 4 (τελική φορολογία για διευθέτηση ένστασης χωρίς συμφωνία). Αξίζει επίσης να σημειωθεί ότι εναντίον των πιο πάνω φορολογιών ο αιτητής καταχώρησε την προσφυγή αρ. 643/92, με την οποία πρόσβαλλε την απόφαση του Διευθυντή να μη δεχθεί τη θέση του ότι οι πωλήσεις των επίδικων κτημάτων έγιναν πριν την έναρξη της ισχύος του Νόμου και κατά συνέπεια η διάθεση της περιουσίας δεν υπόκειται σε φορολογία κεφαλαιουχικών κερδών. Ο αδελφός Δικαστής Νικήτας, ενώπιον του οποίου ήταν ορισμένη η προσφυγή αρ. 643/92, βρήκε ότι η απόφαση του Διευθυντή να απορρίψει τον ισχυρισμό του αιτητή ότι οι πωλήσεις πραγματοποιήθηκαν πριν τη ψήφιση του Νόμου, επειδή δεν είχε προσαχθεί μέχρι την 30.9.80 οποιοδήποτε έγγραφο σύμβασης στο Διευθυντή, ήταν ορθή και νόμιμη.

Ο δικηγόρος του αιτητή προβάλλει σαν λόγους ακυρότητας νομική πλάνη επειδή οι καθ' ων η αίτηση εφάρμοσαν λανθασμένα το άρθρο 5 του Νόμου, παράλειψη διεξαγωγής δέουσας έρευνας, έλλειψη αιτιολογίας και υπέρβαση/κατάχρηση εξουσίας.

Το άρθρο 5(1) του Νόμου κατά τον ουσιώδη χρόνο προνοούσε τα ακόλουθα:

"5.-(1) Ουδείς φόρος καταβάλλεται οσάκις το συνολικόν κέρδος το οποίον προκύπτει εκ της διαθέσεως ή διαθέσεων ιδιοκτησίας υπό φυσικού τινος προσώπου δεν υπερβαίνει το ποσόν των πέντε χιλιάδων λιρών ή εις περίπτωσιν διαθέσεως γεωργικής γης υπό φυσικού τινος προσώπου του οποίου το κύριον επάγγελμα είναι η γεωργία δεν υπερβαίνει το ποσόν των οκτώ χιλιάδων λιρών, είτε τούτο εκτήθη κατά την διάρκειαν του ιδίου έτους ή οιουδήποτε ετέρου έτους."

Είναι η θέση του δικηγόρου του αιτητή ότι στον αιτητή δεν παραχωρήθηκε καμιά απαλλαγή σε σχέση με τις επίδικες φορολογίες και ότι η απαλλαγή που δόθηκε αφορούσε μεταγενέστερες φορολογίες οι οποίες κατά τον ουσιώδη χρόνο δεν βρισκόνταν ενώπιον των καθ' ων η αίτηση. Συνυφασμένος με τα πιο πάνω είναι και ο ισχυρισμός για μη διεξαγωγή δέουσας έρευνας. Είναι φανερό, συνέχισε ο δικηγόρος του αιτητή, ότι οι καθ' ων η αίτηση παρέλειψαν να διεξάγουν οποιαδήποτε έρευνα αναφορικά με

το σε ποιες πωλήσεις θα έπρεπε να δοθεί η απαλλαγή και λανθασμένα έδωσαν εξαίρεση στον αιτητή σε μεταγενέστερες φορολογίες έστω και αν οι φορολογίες αυτές αφορούσαν προγενέστερες πωλήσεις.

5

Η πιο πάνω εισήγηση του δικηγόρου του αιτητή δεν με βρίσκει σύμφωνο. Ο αιτητής προέβη σε διαθέσεις ακίνητης ιδιοκτησίας το 1984 και υπέβαλε Δηλώσεις Διάθεσης Ακίνητης Ιδιοκτησίας (έντυπο Ι.Ρ.401) στις 16.3.1984. Ο Διευθυντής προέβη για πρώτη φορά σε επιβολή φορολογίας κεφαλαιουχικών κερδών για τις διαθέσεις αυτές με ειδοποιήσεις ημερ. 13.11.1989 και 20.11.90. Ο Διευθυντής με βάση το άρθρο 13, του Νόμου, όπως τούτο ίσχυε κατά τον ουσιώδη χρόνο, μπορούσε καθ' οιονδήποτε χρόνο να προβεί στη βεβαίωση του πληρωτέου φόρου και να αποστείλει σχετική ειδοποίηση στο διαθέτη, ο οποίος μπορούσε με τη σειρά του να υποβάλει, αν επιθυμούσε, ένσταση (βλ. άρθρο 15). Σύμφωνα δε με το άρθρο 20 (προτού αναρριθμηθεί), ο διαθέτης ιδιοκτησίας υποχρεούται να καταβάλλει το φόρο κατά το χρόνο της διάθεσης της ακίνητης ιδιοκτησίας.

20

Από τις πιο πάνω διατάξεις προκύπτει ότι ο Διευθυντής ενήργησε ορθά στην προκειμένη περίπτωση και από πουθενά δεν υποστηρίζεται η θέση του δικηγόρου του αιτητή ότι ο Διευθυντής είχε υποχρέωση να αναμένει τη διευθέτηση του θέματος των διαθέσεων του 1984 και την επιβολή τελικής φορολογίας, προτού προβεί στην παραχώρηση της απαλλαγής για τις πωλήσεις του 1984.

25

Η παραχώρηση της απαλλαγής συμπίπτει κατά την άποψή μου, χρονικά με την πραγματοποίηση του κέρδους το οποίον προκύπτει κατά το χρόνο της διάθεσης της ιδιοκτησίας (βλ. άρθρο 8 του Νόμου).

30

Εφόσον ο αιτητής διέθεσε ιδιοκτησία το 1984, έπεται ότι η απαλλαγή έπρεπε να του παραχωρηθεί όταν πραγματοποίησε κέρδος το 1984. Κατά συνέπεια για τις διαθέσεις του 1986 και 1987 που ακολούθησαν, δεν υπήρχε περιθώριο παραχώρησης απαλλαγής.

35

Αναφορικά με τους υπόλοιπους λόγους ακυρότητας που πρόβαλε ο δικηγόρος του αιτητή, βρίσκω ότι ούτε αυτοί ευσταθούν. Υπό τις περιστάσεις δεν βλέπω τι περαιτέρω έρευνα μπορούσε να διεξαχθεί από πλευράς των καθ' ων η αίτηση. Όλα τα στοιχεία βρίσκονται στο διοικητικό φάκελο, περιλαμβανομένου

40

και του γεγονότος ότι είχε ήδη παραχωρηθεί στον αιτητή η απαλλαγή των £5.000 για τις προγενέστερες πωλήσεις. Ούτε τίθεται κατά την άποψή μου θέμα τρωτής αιτιολόγησης της απόφασης. Οι Ειδοποιήσεις Επιβολής Φορολογίας ημερ. 27.2.92 στάληκαν μετά από τη συμφωνία που επήλθε μεταξύ του αιτητή και των καθ' ων και το περιεχόμενο τους αντικατοπτρίζει αυτή τη διευθέτηση. Εν πάση περιπτώσει, το υπόβαθρο της επίδικης απόφασης στηρίζεται πλήρως από τα στοιχεία που περιέχονται στο διοικητικό φάκελο.

5

Για όλους τους πιο πάνω λόγους, η προσφυγή αποτυγχάνει και απορρίπτεται και η επίδικη απόφαση επικυρώνεται.

10

Η προσφυγή απορρίπτεται.